

SHARON BOLTON

NACHTMERRIES

LITERAIRE THRILLER

'Als je één thriller leest dit jaar, zorg dan dat het deze is.' – Tess Gerritsen

Over het boek

Wat als je ergste nachtmerrie werkelijkheid wordt?

De universiteit van Cambridge wordt geteisterd door een verontrustend groeiend aantal zelfmoorden van studenten. Rechercheur Mark Joesbury leidt het onderzoek om meer slachtoffers te voorkomen. Daarvoor zet hij de jonge en gedreven politieagente Lacey Flint in, die undercover als onzekere studente in het campusleven duikt...

Alleen psychiater Evi Oliver weet wie Lacey echt is, omdat zij ook onderdeel uitmaakt van het onderzoek. Langzaam ontdekken ze een verschrikkelijke trend en als Lacey dezelfde afschuwelijke nachtmerries krijgt als die waarvan de zelfmoordslachtoffers voor hun dood last van hadden, wordt duidelijk dat zij de volgende is.

Over de auteur

Sharon Bolton werkte voor de gemeente van Londen. Ze is gefascineerd geraakt door Britse traditionele folklore, wat resulteerde in het schrijven van haar eerste boek *Offerande*. Al haar boeken zijn genomineerd voor of bekroond met verschillende prijzen.

Van dezelfde auteur

Bezwinging
Bloedschande
Offerande
Zielsgeheim

Bezoek onze internetsite www.awbruna.nl voor informatie over onze boeken, volg @AWBruna op Twitter of bezoek onze Facebook-pagina [Facebook.com/AWBrunaUitgevers](https://www.facebook.com/AWBrunaUitgevers).

Sharon Bolton

Nachtmerries

A.W. Bruna Fictie

Oorspronkelijke titel

Dead Scared

© S.J. Bolton 2012

Vertaling

Anda Witsenburg

Omslagbeeld

Minmiphoto / Arcangel Images

Omslagontwerp

Wil Immink Design

© 2014 A.W. Bruna Uitgevers, Utrecht

ISBN 978 94 005 0277 2

NUR 305

*Ter nagedachtenis aan Peter Inglis Smith:
leuke buurman, fantastisch schrijver, goede vriend.*

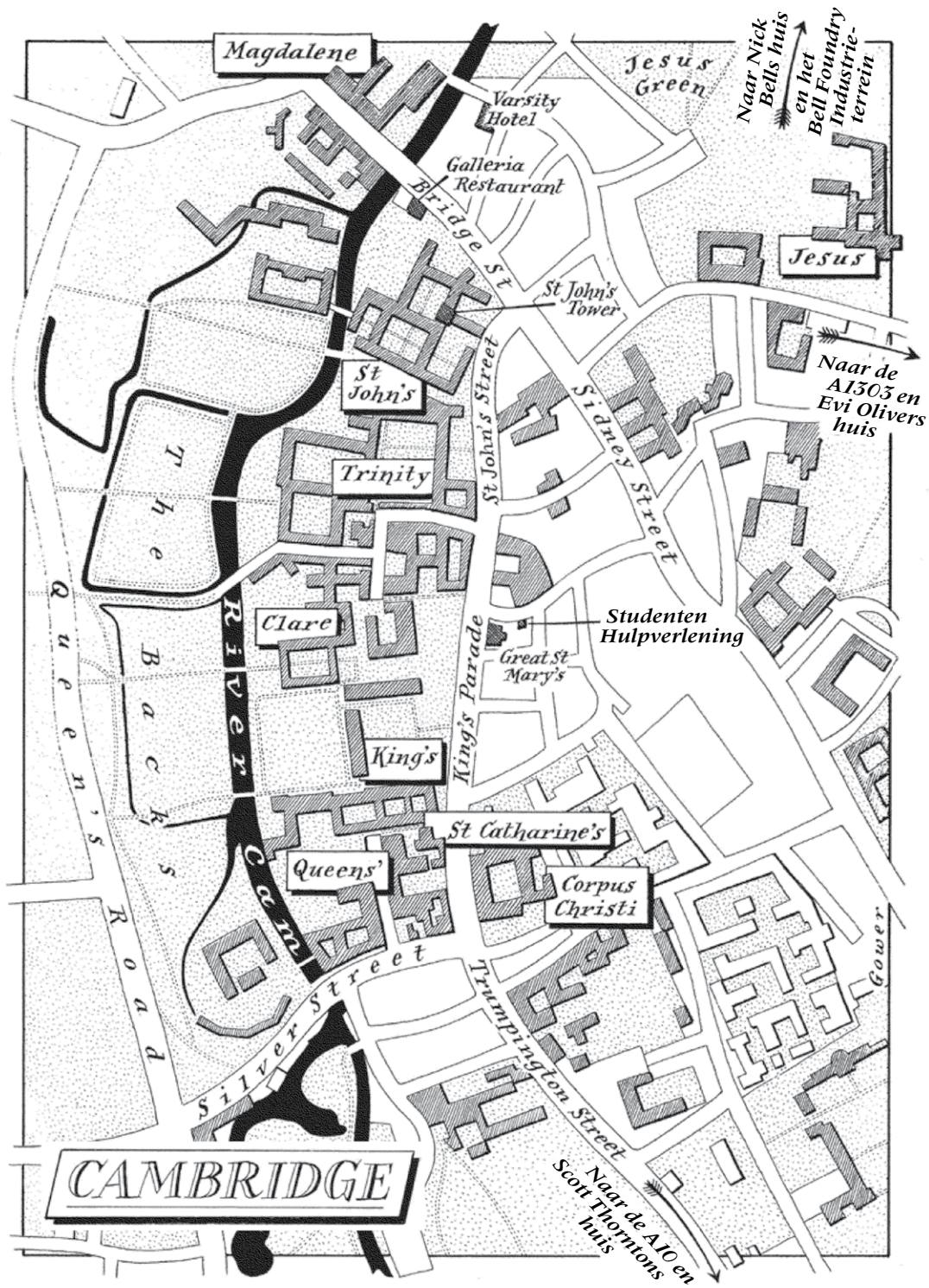

Dit boek is gedrukt op papier dat het keurmerk van de Forest Stewardship Council (FSC®) mag dragen. Bij dit papier is het zeker dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid. Een flink deel van de grondstof is afkomstig uit bossen en plantages die worden beheerd volgens de regels van FSC. Van het andere deel van de grondstof is vastgesteld dat hiervoor geen houtkap in de laatste resten waardevol bos heeft plaatsgevonden. Daarom mag dit papier het FSC Mixed Sources label dragen. Voor dit boek is het FSC-gecertificeerde Munkenprint gebruikt. Dit papier is 100% chloor- en zwavelvrij gebleekt en wordt geleverd door Arctic Paper Munkedals AB, Zweden.

Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden veelevoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Voor zover het maken van reprografische veelevoudigheden uit deze uitgave is toegestaan op grond van artikel 16 h Auteurswet 1912 dient men de daarvoor wettelijk verschuldigde vergoedingen te voldoen aan Stichting Reprorecht (Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.reprorecht.nl). Voor het overnemen van gedeelte(n) uit deze uitgave in bloemlezingen, readers en andere compilatiewerken (artikel 16 Auteurswet 1912) kan men zich wenden tot de Stichting PRO (Stichting Publicatie- en Reproductierechten Organisatie, Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.cedar.nl/pro).

*What are fears but voices airy?
Whispering harm where harm is not,
And deluding the unwary
Till the fatal bolt is shot!*

William Wordsworth

Magdalene

Jesus Green

Varsity Hotel

Galleria Restaurant

St John's Tower

St John's

Trinity

Clare

King's

St Catharine's

Corpus Christi

Queens'

THE BACKS

SILVER STREET

KING'S PARADE

Great St Mary's

Studenten Hulpverlening

TRUMPINGTON STREET

GOWER

Naar Nick Bells huis en het Bell Foundry Industrie-terrein

Naar de A1305 en Evi Olivers huis

Naar de A10 en Scott Thorntons huis

CAMBRIDGE

Proloog

Dinsdag 22 januari (een paar minuten voor middernacht)

Als een groot voorwerp van grote hoogte naar beneden valt, dan neemt de snelheid waarmee het valt toe tot de opwaartse kracht van de luchtweerstand gelijk is aan de neerwaartse stuwingskracht van de zwaartekracht. Op dat moment is de zogenaamde eindsnelheid bereikt, een constante snelheid die voortduurt tot hij een grotere kracht tegenkomt, meestal de grond.

De eindsnelheid van een gemiddeld menselijk lichaam is, zo wordt aangenomen, ongeveer 193 kilometer per uur. Deze wordt meestal na vijftien of zestien seconden bereikt, na een afstand van tussen de vijfhonderd en zeshonderd meter.

Een veelvoorkomende misvatting is dat mensen die van grote hoogte vallen dood zijn voor ze neerkomen. Dit is maar zelden het geval. De schok van het gebeuren zou een fatale hartaanval kunnen veroorzaken, maar meestal duurt de val daarvoor niet lang genoeg. En een lichaam zou, in theorie, kunnen bevriezen bij temperaturen onder nul, of bewusteloos raken door zuurstofgebrek. Maar bij deze scenario's zou degene die valt op significante hoogte uit een vliegtuig moeten springen en met uitzondering van onverschrokken skydivers, doen mensen dat maar zelden.

De meeste mensen die van grote hoogte vallen of springen overlijden op het moment dat ze neerkomen, als hun botten versplinteren en grote schade veroorzaken aan het omringende weefsel. De dood treedt direct in. Meestal.

De vrouw op de rand van een van de hoogste torens in Cambridge hoeft zich waarschijnlijk niet veel zorgen te maken of ze de eindsnelheid zal bereiken. De toren is nog geen zestig meter hoog en haar lichaam zal steeds sneller gaan tot ze beneden is. Maar ze moet wel heel goed nadenken over de impact. Want als het gebeurt, zullen haar jonge botten door de harde keien onder aan de toren versplinteren als dun kristal. Op dit moment lijkt ze zich nergens druk om te maken. Ze staat daar als een toerist te kijken naar het uitzicht.

Cambridge is, kort voor middernacht, een stad van zwarte schaduw en gouden licht. De bijna volle maan schijnt als een spotlight naar beneden op de bruidstaartachtige tierelantijnen van de omringende gebouwen, op de pilaren die als stenen vingers naar de wolkeloze hemel wijzen, en op de paar mensen die nog buiten lopen en als geesten de lichtbundels in en uit glijden.

Ze wiegt heen en weer en kijkt dan, alsof iets haar aandacht heeft gevangen, naar beneden.

Onder aan de toren is de lucht stil. Een gescheurde pagina van de *Daily Mail* van gisteren ligt roerloos op het plaveisel. Boven op de top waait het. Genoeg om het haar van de vrouw als een vlag om haar hoofd te laten wapperen. De vrouw is jong, misschien ergens rond de dertig, en ze zou mooi zijn als haar gezicht niet zo volkomen uitdrukingsloos was. Als achter haar ogen licht zou schijnen. Het is het gezicht van iemand die denkt dat ze al dood is.

De man die over de First Court van het St John's College rent, daarentegen, is beslist springlevend, want er is niets wat leven in de menselijke soort zo onomstotelijk aantoonbaar als doodsangst. Hoofdrechercheur Mark Joesbury, van de afdeling van de Metropolitan Police die haar agenten naar de gevaarlijkste situaties stuurt, is nog nooit eerder in zijn leven zo bang geweest.

Boven op de toren is het koud. De januarikilte waait over de Fens en wikkelt zich om de stad als de hand van een pedofiel om die van een klein kind. De vrouw is niet gekleed voor de winter, maar ze lijkt zich niet bewust van de kou. Ze knippert en plotseling staan er tranen in de dode ogen.

Hoofdrechercheur Joesbury is bij de deur naar de kapeltoren gekomen en ontdekt dat hij niet op slot is. De deur slaat terug tegen de stenen muur en de pijn schiet door zijn linkerschouder, die altijd zijn zwakste zal blijven. Bij de eerste hoek ziet Joesbury een schoen, een smalle, blauwe, leren schoen met een platte hak, een puntige neus en glimmend gepoetst. Hij blijft bijna staan om hem op te rapen en beseft dan dat hij dat niet kan. Een keer eerder hield hij de schoen van een vrouw in zijn hand terwijl hij dacht dat hij haar kwijt was. Hij rent door, de trap op, terwijl hij de treden telt. Niet omdat hij ook maar enig idee heeft hoeveel het er zijn, maar omdat hij de zekerheid wil hebben dat hij vooruitkomt. Als hij bij de tweede trap is, hoort hij voetstappen achter zich. Iemand volgt hem naar boven.

Op het moment dat hij de deur bovenaan ziet voelt hij de koude lucht. Hij staat op het dak zonder ook maar enig benul te hebben wat hij moet

doen als hij te laat is en ze al gesprongen is. Of wat hij in godsnaam moet
doen als ze dat nog niet heeft gedaan.

‘Lacey,’ schreeuwt hij. ‘Nee!’

1

Vrijdag 11 januari (elf dagen eerder)

Het was druk in de All Bar One bij Waterloo Station. Zo'n honderd man stonden tegen elkaar te schreeuwen om boven de muziek uit te komen. Roken was in openbare ruimtes in het Verenigd Koninkrijk al jaren verboden. Toch leek er iets om deze mensen te hangen waardoor de lucht vertroebelde en het tafereel om me heen veranderde in een onscherpe foto die genomen was met een goedkope camera.

Ik wist instinctief dat hij er niet was.

Ik hoefde niet op mijn horloge te kijken om te weten dat ik zestien minuten te laat was. Ik had het op de seconde getimed. Te laat zou onbeleefd zijn: alsof ik een punt probeerde te maken; te dicht bij de afgesproken tijd zou te gretig lijken. Kalm en professioneel, zo zou ik me gedragen. Een beetje afstandelijk. Een beetje te laat komen hoorde daar ook bij. Maar nu was hij degene die te laat was.

Aan de bar bestelde ik mijn gebruikelijke drankje voor de moeilijke momenten en installeerde me op een lege barkruk. Terwijl ik van de kleurloze vloeistof nipte zag ik mijzelf weerkaatst in de spiegels achter de bar. Ik was rechtstreeks van mijn werk gekomen. Op de een of andere manier had ik de verleiding kunnen weerstaan om vroeg te vertrekken en uren te besteden aan douchen, mijn haar föhnen, make-up aanbrengen en kleren uitkiezen. Ik was vastbesloten om er voor Mark Joesbury niet leuk uit te zien. Ik viste mijn laptop uit mijn tas en zette hem op de bar – niet omdat ik van plan was om te gaan werken, ik wilde alleen maar doen alsof – en ik opende een presentatie over Britse wetten met betrekking tot pornografie die ik volgende week zou gaan houden voor een groep nieuwe rekruten in Hendon.

Ik klikte een willekeurige dia aan – de Criminal Justice and Immigration Act. De rekruten zouden tot hun verrassing, en die van de meeste mensen, te horen krijgen dat het bezitten van pornografie waar geen kinderen bij betrokken zijn volledig legaal was in Groot-Brittannië, tot de wet uit 2008 extreem pornografische afbeeldingen verbood. Natuur-

lijk zouden ze willen weten wat extreem was. En daar had de dia waar ik naar keek betrekking op.

Een extreem pornografische afbeelding toont een seksuele handeling die:

Het leven van een persoon bedreigt of lijkt te bedreigen.
Resulteert in ernstige schade aan de seksuele organen.
Betrekking heeft op het menselijk lichaam.
Betrekking heeft op een dier

Ik veranderde de tikfout in de tweede zin en zette een punt achter de vierde.

Joesbury was er nog niet. Niet dat ik om me heen keek. Ik zou het weten zodra hij de deur binnenkwam.

Vierentwintig uur eerder had ik een briefing gehad van vijf minuten met mijn hoofdrechercheur van bureau Southwark. SCD10, door iedereen nog steeds SO10 genoemd, de afdeling Bijzondere Misdaden van de Metropolitan Police die undercoveroperaties uitvoert, had mijn hulp ingeroepen bij een zaak. Niet zomaar een willekeurige vrouwelijke rechercheur maar speciaal mij, en de man die de leiding had over de operatie, hoofdrechercheur Mark Joesbury, wilde mij de volgende avond spreken. 'Welke zaak?' had ik gevraagd. Hoofdrechercheur Joesbury zou me op de hoogte brengen, werd me verteld. Mijn hoofdrechercheur was kortaf en chagrijnig geweest, waarschijnlijk omdat men iemand van zijn mensen afpikte zonder dat hem werd verteld waarom.

Ik keek weer op mijn horloge. Hij was drieëntwintig minuten te laat, mijn drankje verdween in rap tempo en ik was van plan snel naar huis te gaan.

Ik kon me zelfs niet meer herinneren hoe hij eruitzag, besepte ik. O, ik had een vaag idee over zijn lengte, bouw en lichaamstint, en ik herinnerde me die turquoise ogen, maar ik kon me zijn gezicht niet voor de geest halen. En dat was raar eigenlijk, gezien het feit dat hij geen seconde uit mijn hoofd was.

'Lacey Flint, wel wel wel,' zei een stem pal achter me.

Ik haalde diep adem, draaide me langzaam om en zag Mark Joesbury, misschien een fractie langer dan een meter tachtig, krachtig gebouwd, zongebruinde huid, zelfs in januari, glanzende turquoise ogen. Met op zijn hoofd een dikke, slordige, rode pruik.

'Ik ben undercover,' zei hij. En hij knipoogde naar me.

2

De invalidenparkeerplaats voor het huis van dokter Evi Oliver was voor de verandering leeg. Zelfs met het duidelijke bordje op de oude stenen muur waarop stond dat het om een privéparkeerplaats ging, kwam Evi bij thuiskomst vaak tot de ontdekking dat een toerist met een slecht been de parkeerplaats had ingenomen, vooral tijdens het weekend. Vanavond had ze geluk.

Ze vermande zich tegen de onvermijdelijke pijn en stapte uit de auto. Ze was dertig minuten te laat met het innemen van haar medicijnen en ze onderdrukte de pijn niet meer zo goed als voorheen. Nadat ze de stok had opengeklapt, stak ze hem onder haar linkerarm en pakte, een beetje vaster op haar benen nu, haar tas. Zoals gebruikelijk raakte ze lichtelijk buiten adem door de inspanning. En zoals gebruikelijk vond ze het alleen zijn in het donker ook niet prettig.

Hoewel ze zo snel mogelijk naar binnen wilde, dwong Evi zichzelf even om zich heen te kijken en te luisteren. Het huis waar ze de laatste vijfenthalve maand had gewoond lag aan het eind van een doodlopend straatje en werd omringd door ommuurde tuinen van het college en de rivier de Cam. Het was waarschijnlijk een van de stilste straatjes in Cambridge.

Er was niemand te zien, en er was niets anders te horen dan het verkeer in de nabijgelegen straat en de wind in de bomen om haar heen.

Het was laat. Negen uur op een vrijdagavond en het was onmogelijk geweest om langer door te werken. Haar nieuwe collega's hadden haar al afgeschreven als een zielige, invalide, oude vrijster die alleen maar leefde om te werken. Daar hadden ze niet helemaal ongelijk in. Maar wat Evi werkelijk achter haar bureau hield tot de beveiliging het gebouw afsloot, was niet de leegte van de rest van haar leven. Het was angst.

3

Ik was me bewust van gegrinnik om ons heen, een paar nieuwsgierige blikken. Ik hoorde Joesbury vaag zeggen tegen de vent achter de bar dat hij een glas bier en de dame graag nog een rondje wilde. Toen ik eindelijk weer op adem was en mijn ogen had uitgewreven, keek Joesbury verbaasd.

‘Ik geloof niet dat ik je ooit eerder heb zien lachen,’ zei hij. Terwijl hij licht zijn hoofd schudde alsof ik degene was die er belachelijk uitzag, keek hij hoe de barman mijn drankje inschonk. Bombay Sapphire met een heleboel ijs in een hoog glas. Hij schoof het met opgetrokken wenkbrauwen naar me toe.

‘Jij drinkt pure gin?’ vroeg hij.

‘Nee, ik drink het met ijs en citroen,’ antwoordde ik terwijl ik besepte dat de man achter de bar en een paar andere mensen om ons heen naar ons keken. Waar was Joesbury verdomme mee bezig?

‘Waar ben je verdomme mee bezig?’ vroeg ik hem. ‘Ben je van plan dat ding de hele avond op te houden?’

‘Nee, ik krijg er jeuk van op mijn hoofd.’ Hij trok de pruik af, gooide hem op de bar en pakte zijn glas. Het afgedankte haarstuk lag voor hem als een doodgereden beest terwijl hij achter zijn linkeroor krabbelde. ‘Ik kan hem later wel weer op doen,’ zei hij. ‘Als je dat wilt.’

Zijn haar was gegroeid sinds ik hem voor het laatst had gezien, tot net op zijn kraag. Het was donkerder dan ik me herinnerde, met een heel lichte slag. De langere coupe paste bij hem. Hij verzachtte de lijnen van zijn schedel en verlengde zijn jukbeenderen waardoor hij er nog veel aantrekkelijker uitzag. In het zachte licht van de bar was het litteken bij zijn rechteroog nauwelijks zichtbaar. De spieren in mijn kaak deden pijn. Al die tijd had ik naar hem zitten grijnzen.

‘Nogmaals, waar ben je mee bezig?’ Als ik nors klonk, dan besepte hij misschien niet hoe belachelijk blij ik was om hem te zien. ‘Ik dacht dat het de bedoeling was dat jij niet opviel?’

‘Ik dacht dat hij er misschien voor zou zorgen dat het ijs wat brak,’ antwoordde hij terwijl hij bierschuim van zijn bovenlip veegde. ‘De sfeer

was een beetje gespannen de laatste keer dat ik je zag.’

De laatste keer dat ik Joesbury had gezien was hij bijna doodgebloed. En ik eigenlijk ook. ‘Een beetje gespannen’, ja, dat kon je wel zeggen.

‘Hoe gaat het met je?’ vroeg ik, hoewel ik al een aardig idee had. De laatste paar maanden had ik schaamteloos om updates gebedeld bij gemeenschappelijke kennissen. Ik wist dat de kogel die hem die nacht had getroffen een flink stuk longweefsel had beschadigd dat chirurgen, en tijd, hadden weten te repareren. Ik wist dat hij vier weken in het ziekenhuis had gelegen en dat hij het nog drie maanden kalm aan zou moeten doen, maar daarna zou hij weer normaal aan het werk kunnen.

‘Ik denk dat ik de marathon van Londen dit jaar maar oversla,’ zei hij terwijl hij een hand uitstreekte en de mijne pakte waardoor strakgespannen gitaarsnaren begonnen te trillen in mijn maag. ‘Verder gaat het prima.’ Hij draaide mijn pols om en keek heel even naar de brede pleister die ik nog steeds droeg, meer omdat ik niet graag naar het litteken eronder keek dan omdat hij echt nodig was. Nu, drie maanden later, was het vrijwel genezen. Maar het zou nooit genoeg zijn.

‘Ik had verwacht dat je me weleens was komen opzoeken,’ ging hij verder. ‘Die ziekenhuispyjama’s waren heel flatteus.’

‘Ik heb een teddybeer gestuurd,’ antwoordde ik. ‘Ik denk dat die zoekgeraakt is in de post.’

We wisten allebei dat ik loog. Ik zou hem nooit vertellen dat ik bijna een uur had zitten staren naar plaatjes op de website van de firma Steiff. Als het had gekund, had ik daaruit de teddybeer van mijn eerste keus naar hem opgestuurd. De beer die ik uiteindelijk koos leek op de beer die hij mij ooit gegeven had, maar dan groter en brutaler. De laatste keer dat ik op de site had gekeken had er *niet beschikbaar* bij gestaan. Ik had het zelf niet beter kunnen zeggen. Hij keek nu naar mijn gezicht, speciaal naar mijn nieuwe neus. Hij was een maand geleden gezet na een breuk en de blauwe plekken van na de operatie waren bijna helemaal weg.

‘Mooi werk,’ zei hij. ‘Een tikje langer dan ie was?’

‘Ik dacht dat ik er daardoor intellectueel uit zou zien.’

Hij hield mijn pols nog steeds vast en ik deed geen poging hem weg te trekken.

‘Ik heb gehoord dat je je nu met pornografie bezighoudt,’ zei hij. ‘Vind je dat leuk?’

‘Ze laten me onderzoek doen en briefings geven,’ snauwde ik omdat ik het nooit prettig vind als mannen zelfs maar het kleinste grapje maken over pornografie. ‘Ze schijnen te denken dat ik goed ben met details.’

Joesbury liet me los en ik zag dat zijn stemming veranderde. Hij draai-

de zich om en zijn ogen richtten zich op een tafel bij het raam.

‘Nou, als we het sociale gebabbel achter de rug hebben, moesten we maar eens gaan zitten,’ zei hij. Zonder op mijn instemming te wachten duwde hij de pruik onder zijn arm, pakte beide glazen en liep weg. Ik volgde terwijl ik me voorhield dat ik niet het recht had om teleurgesteld te zijn. Dit was geen afspraakje.

Joesbury had een rugzak bij zich. Hij haalde er een dunne, bruine map uit en legde hem, ongeopend, op de tafel tussen ons in.

‘Ik heb toestemming van de leiding bij Southwark om jouw hulp in te roepen bij een zaak,’ zei hij. Hij had een willekeurige baas kunnen zijn die een willekeurige ondergeschikte toesprak. ‘We hebben een vrouw nodig. Een die kan doorgaan voor hooguit begin twintig. Er is niemand op onze afdeling beschikbaar. Ik dacht aan jou.’

‘Ik ben geroerd,’ zei ik, om tijd te winnen. Bij zaken die werden overgedragen aan SO10 gingen agenten in moeilijke en gevaarlijke situaties undercover. Ik wist niet zeker of ik daar alweer aan toe was.

‘Als je het goed doet staat het mooi op je cv,’ zei hij.

‘En andersom, natuurlijk.’

Joesbury glimlachte. ‘Ik moest je erbij vertellen dat de beslissing geheel bij jou ligt,’ zei hij. ‘Verder heeft Dana me opgedragen je te laten weten dat ik een onverantwoordelijke dwaas ben, dat het veel te snel is na die toestand met de Ripper om zelfs maar te overwegen jou op een zaak als deze te zetten en dat jij tegen mij moet zeggen dat ik op moet rotten.’

‘Doe haar de groeten van mij,’ antwoordde ik. Dana was hoofdresearcher Dana Tulloch, die aan het hoofd stond van het Major Investigation Team waarmee ik afgelopen herfst had gewerkt. Ze was ook Joesbury’s beste vriendin. Ik mocht Dana graag, maar toch baalde ik ervan dat ze zo’n goede band met hem had.

‘Aan de andere kant,’ zei hij, ‘werd de zaak grotendeels door Dana onder onze aandacht gebracht.’ Een oude studievriendin van haar, nu hoofd van een hulpverleningsbureau voor studenten bij de universiteit van Cambridge, had informeel contact met haar opgenomen.

‘Waar gaat het om?’ vroeg ik.

Joesbury opende de map. ‘Is die maag van jou nog steeds zo sterk?’ Ik knikte hoewel ik hem de laatste tijd niet vaak getest had. Hij haalde er een stapeltje foto’s uit en schoof ze over de tafel naar me toe. Ik keek kort naar de foto die bovenop lag en moest mijn ogen een seconde sluiten. Er zijn dingen die je maar beter nooit kunt zien.

4

Evi liet haar ogen over de stenen muur om haar tuin glijden, langs de gebouwen in de buurt, naar donkere plekken onder bomen, terwijl ze zich afvroeg of angst de rest van haar leven zou overschaduwen.

De angst om alleen te zijn. De angst voor schaduw die reëel werden. Voor fluisteringen die uit het duister kwamen gekropen. Voor een mooi gezicht dat alleen maar een masker was. Angst voor die paar kleine stapjes tussen de veiligheid van haar auto en haar huis.

Het moest een keer gebeuren. Ze deed de auto op slot en liep naar het hekje van de voortuin. Het smeedwerk was oud, maar er zat een nieuwe veer aan zodat het na een lichte aanraking openzwaaide. De oostenwind die uit de richting van de Fens kwam was stevig vanavond en de bladeren van de twee laurierbomen ritselden als oud papier. Zelfs de kleine blaadjes van de buxushaag dansten heen en weer. Het pad werd geflankeerd door lavendelstruikjes. In juni zou de geur haar tegemoetkomen als de glimlach op het gezicht van een geliefde. Maar nu waren de grillige takjes nog kaal.

Toen ze haar nieuwe baan aannam had Evi nooit verwacht dat haar het Queen Anne Huis, bijna driehonderd jaar geleden gebouwd voor het hoofd van een van de oudere colleges van Cambridge, zou worden aangeboden om te wonen. Het was een groot huis van zachte, warme stenen met details van lichtere kalksteen, een van de meest prestigieuze huizen om toegewezen te krijgen door de universiteit. De vorige bewoner, een internationaal bekende professor in de natuurwetenschappen die twee keer nét niet de Nobelprijs had gewonnen, had er bijna dertig jaar gewoond. Toen het lopen, na een hersenvliesontsteking, voor hem onmogelijk werd, had de universiteit het huis laten verbouwen en aanpassen.

De professor was negen maanden geleden overleden en toen Evi de baan kreeg aangeboden als hoofd van het hulpverleningsbureau voor studenten, en daarnaast als partimedocent en mentor, had de universiteit kans gezien iets van haar investering terug te winnen.

Het tegelpad was maar kort. Slechts vijf meter dwars door de siertuin en dan was ze bij de indrukwekkende portiek. Stallantaarns aan weers-

kanten van de deur verlichtten het hele pad. Meestal was ze er blij mee. Vanavond wist ze het niet zo zeker.

Want zonder dat licht zou ze het spoor van dennenappels dat van het hek naar de voordeur liep waarschijnlijk niet hebben gezien.